

Kumbaià, Déu meu...

Confesso que he plorat pel Puff, el drac màgic que vivia al fons del mar, i pel Xesco Boix, el cantant que es va matar a la via d'un tren. I em sento còmoda entre neohippies, altermundistes, globalifòbics, multicultis, esplaieros, pijikumbes i kumbes a seques

Eva Piquer

epiquer@avui.cat

1. La parella protagonista de la sèrie 'Mar de fons'

TVC

2. La gallega Teresa Moure, militant al cent per cent

M.À. TORRES

3. Oriol Malló, kumba ressentit

ROBERT RAMOS

4. Eduard Márquez canibalitza les víctimes de caníbals

JOSEP LOSADA

'Mar de fons' Editors catalans entre passions de sang i fetge

La nova telenovel·la de TV3, *Mar de fons*, té com a centre neuràlgic una poderosa editorial anomenada Babel, propietat de la família Revert. Aquesta nissaga d'editors es veurà immersa en una trama d'intrigues, passions i venjances, amb assassinats inclosos.

Innocent com sóc, sempre havia pensat que això dels punyals que circulen pel gremi de les lletres era una metàfora. I mira que, com que no vaig néixer ahir, ja me n'han clavats més d'un.

(El protagonista, que no fa d'editor, es diu Carles Revert. M'ha fet pensar en Carles Revés, director general de l'àrea editorial de la divisió de llibreries del Grup Planeta).

De tota manera i malgrat l'al·licient de la cosa editorial, la notícia televisiva de la setmana és que ha tornat *Porca Misèria*.

Oriol Malló Amb el lliri a la mà i el Lluís Llach a l'orella

Sóc un pròducte de l'escola activa. Duc una kumba a dins, inoculada a la sang. Em van educar en uns valors que difícilment em permetran avançar a cops de colze ni competir a base de joc brut: què hi farem. Una excompagnya recorda que ens van preparar "per ser uns primos", per recollir el paper de terra o per intentar posar pau. Ens van transmetre la idea, falsa, que parlant la gent s'entén. Encara avui els de l'escola Arrel som de bon reconèixer: anem sempre amb el lliri a la mà.

A diferència d'Oriol Malló, assumeixo el kumbisme amb la cara ben alta. Ell va matar Xesco Boix de mentida abans que el pobre home es matés de veritat, i jo tinc marcada aquella mort: el primer suïcidi de la meua vida. Ell renega de l'escola Barrufet i jo

estic molt orgullosa d'haver anat a l'Arrel. Ell se'n fot dels esplais i jo hi porto els fills, amb l'esperança que se'n vulguin fer monitors. I sí, el meu mite de capçalera es diu Lluís Llach.

Malló acaba de publicar *Confessions d'un kumba ressentit* (L'Esfera dels Llibres). Algunes pàgines aconseguen, en efecte, que als kumbaiàs ens pugim els colors. Però vaja, res que faci trontollar els nostres fonaments kumbes, prou ben arrelats en tantes nits de germanor i focs de camp.

Teresa Moure ¿Mama, cal ser vegetarià per parlar gallec?

Si una cosa tenim els kumbes és que som militants. De causes perdudes i fins i tot equivocades, però militants. L'escriptora gallega Teresa Moure, autora de

la novel·la *Herba d'enamorar* (La Campana) no té pinta de kumba, però la delaten pecats com haver escrit un assaig titulat *Outro idioma é posible*. És més: diu que escriu "per posar l'energia al servei de la idea de canviar el món". Lluita contra "la macdonalització del planeta" i a favor de les dones i de les llengües minoritzades. Defensa el llenguatge políticament correcte, tan menyspreat, i imparteix a la Universitat de Santiago de Compostel·la l'assignatura *Teoria feminista i llenguatge*.

Teresa Moure escriu en gallec per un compromís polític amb el seu país. S'expressa sempre en aquesta llengua, tot i que té l'espanyol com a llengua materna. El seu fill mitjà (que està en la fase d'intentar entendre el món abans de canviar-lo) li va preguntar fa poc si només parlaven en gallec els que no van a missa i els vegetarians.

Ben mirat, aquí tampoc estem tan malament. Conec més d'un carnívor que parla en català.

Eduard Márquez De víctima de caníbal a 'prota' de novel·la

Dir que els escriptors ho canibalitzen tot és un tòpic, però també pot ser literalment cert. En una xerrada a la llibreria Laie, l'escriptor Eduard Márquez explica que buscava un nom per al *prota* de la seva novel·la quan, fullejant un diari, va topat amb la notícia del judici a l'anomenat Caníbal de Rotenburg, un paio acusat de matar un home per poder-se'l cruspír. El mort, que havia viatjat de Berlín a Rotenburg per deixar-se matar i devorar pel caníbal, es deia Bernd Jürgen Brandes. Márquez va trobar que Brandes era un nom ideal per al seu protagonista, *alter ego* del pintor Georges Braque.

La cuina de l'escriptura ens depara sorpreses d'aquesta mena. Jo no parlo gallec, però potser sí que em faré vegetariana.